

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/19343 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 20 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 maart 2008, verzonden op 26 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

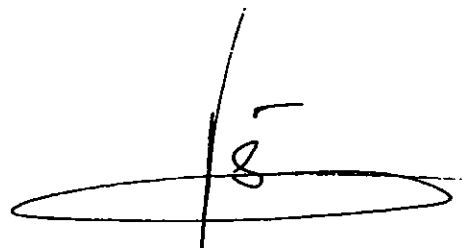
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 september 2008

205.

Verzonden: 18 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg. nr.: AWB 07/19343

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Burundische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M.J.A. Rinkes, advocaat te Arnhem,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
verweerder,
gemachtigde: mr. C.H.H.P.M. Kelderman, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 april 2007, bekendgemaakt op 11 april 2007, heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Op 8 mei 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 6 maart 2008, waar eiser en de gemachtigden van partijen zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van

deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van voormelde wetsbepalingen. Verweerder heeft daarbij overwogen dat eiser toerekenbaar onvoldoende identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Verweerder ziet niet in dat eiser geen studentenkaart of een overig authentiek identiteitsdocument had kunnen overleggen, nu de verklaring van eiser omtrent de brand in zijn woning in verband met het navolgende niet wordt gevolgd. De door eiser overgelegde identiteitskaart heeft verweerder in dit verband ontoereikend geacht nu dit document, zoals hierna is toegelicht, vervalst is bevonden.

Voorts heeft verweerder geoordeeld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert.

Daartoe heeft verweerder allereerst in aanmerking genomen dat eiser vage verklaringen heeft afgelegd. Eiser heeft verklaard dat hij problemen had met de rebellen en dat hij weinig van hen wist, omdat hij niets met hen te maken had. Later heeft eiser verklaard dat hij door de rebellen werd verplicht om tijdens vergaderingen notities en rapporten te maken. Daarnaast acht verweerder onduidelijk waarom de rebellen, die eiser uitscholden vanwege zijn gemengde afkomst, wel wilden dat eiser zich bij hen aansloot. Voorts heeft eiser verklaard dat de rebellen wilden dat eiser aanvallen op militaire doelen en burgers zou uitvoeren, terwijl hij even daarna heeft verklaard dat de rebellen wilden dat hij zich bij hen aansloot, omdat hij hen van dienst kon zijn vanwege zijn intellectuele capaciteiten. Gelet op deze door verweerder geoordeelde vaagheden heeft verweerder besloten een onderzoek op te starten.

De resultaten van dit onderzoek zijn vastgelegd in een individueel ambtsbericht van 14 juli 2006 (kenmerk: DPV/AM-U051130.0285). Hieruit blijkt dat de door eiser overgelegde identiteitskaart is vervalst. Daarnaast kon de woning van eiser niet worden getraceerd en waren de door eiser genoemde burens onbekend bij de wijkbewoners. Blijkens het ambtsbericht werd eiser zelf evenmin herkend. Niet valt volgens verweerder in te zien dat mensen die hun hele leven in de wijk zouden hebben gewoond, zoals eiser en zijn burens, niet zouden worden herkend. Hierbij acht verweerder van belang dat eiser zelf heeft verklaard dat de wijk een kleine wijk is en dat iedereen elkaar kent. Aan de stelling dat er wellicht een nieuw huis op zijn vernielde huis is gebouwd, heeft verweerder niet de betekenis toegekend die eiser eraan gehecht had wens zien, nu deze slechts berust op een veronderstelling en volgens verweerder niet rijmt met de omstandigheid dat de andere vier vernielde huizen er nog wel staan. Uit het onderzoek is voorts gebleken dat het in 2004 onrustig was in de wijk, dat er vier woningen zijn beschadigd, maar dat er geen woningen in brand gestoken. Blijkens het ambtsbericht kon de dood van eisers moeder evenmin worden bevestigd. Ten slotte is gebleken dat het door eiser genoemde klooster wel bestaat, maar dat zijn naam niet voorkomt in het verblijfsregister van het klooster. Eisers stelling dat het niet logisch is dat in het klooster een officiële registratie wordt bijgehouden, waarop namen van onderduikers zijn vermeld, heeft verweerder als onvoldoende van de hand gewezen, omdat die stelling niet is onderbouwd. Dat eiser (blijkens het ambtsbericht) een aantal juiste verklaringen heeft afgelegd, leidt volgens verweerder niet tot het oordeel dat hij (blijkens dat ambtsbericht) geen onjuiste gegevens heeft verschaft.

2.3 De rechtbank overweegt als volgt.

2.4 Verweerder heeft in het bestreden besluit, waarin het voornemen tot afwijzing van de aanvraag herhaald en ingelast is, geoordeeld dat eiser toerekenbaar onvoldoende

identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank biedt hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder dit standpunt, zoals hiervoor in 2.2 is uiteengezet, niet in redelijkheid kunnen innemen, zonder in strijd te komen met beginselen van behoorlijk bestuur.

Verweerder heeft dit oordeel gestoeld op voormeld individueel ambtsbericht. Hierin is vastgesteld dat eiser een vervalste identiteitskaart heeft overgelegd en dat, anders dan eiser heeft verklaard, bij de conflicten in de wijk van eiser in 2004 geen woningen in brand zijn gestoken.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. Hetzelfde geldt voor individuele ambtsberichten.

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de informatie die aan de conclusies in het ambtsbericht ten grondslag ligt niet onpartijdig, objectief, dan wel niet inzichtelijk is. Dat de identiteit en hoedanigheid van de vertrouwenspersoon niet in de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken wordt aangeduid, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat deze slechts informatie heeft vergaard en weergegeven en niet de oorspronkelijke bron van informatie is. De rechtbank verwijst in dit verband naar vaste rechtspraak, waaronder uitspraken van de Afdeling van 14 mei 2004 (JV 2004/271) en 16 oktober 2006 (zaak nr. 200603287/1). Dat de oorspronkelijke bronnen van de in het ambtsbericht vervatte informatie niet bekend zijn, biedt evenmin grond voor het oordeel dat die informatie niet objectief is weergegeven.

Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd, biedt, mede gelet op de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken, die aan het dossier zijn toegevoegd en waarvan de rechtbank kennis heeft genomen, geen concrete aanknopingspunten in vorenbedoelde zin, zodat ook daarin geen grond is gelegen voor het oordeel dat het ambtsbericht onzorgvuldig tot stand is gekomen en dat bij het nemen van het in beroep bestreden besluit niet van de juistheid of volledigheid van de in het ambtsbericht vervatte informatie mocht worden uitgegaan. Eiser bestrijdt het ambtsbericht door middel van veronderstellingen, hetgeen ontoereikend is voor het oordeel dat verweerder daarop zijn standpunt niet heeft kunnen baseren. De enkele omstandigheid dat de echtheid van het identiteitsdocument door de Koninklijke Marechaussee niet kon worden vastgesteld, biedt geen grond voor het oordeel dat de Minister van Buitenlandse Zaken, naar aanleiding van een nadien ingesteld onderzoek, niet (meer) heeft kunnen vaststellen dat het document vervalst is. Aldus heeft verweerder eiser kunnen toerekenen dat hij geen (authentieke) identiteitsdocumenten heeft overgelegd en vervolgens de eis kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser een positieve overtuigingskracht uitgaat.

2:5 Verweerder heeft in het bestreden besluit, waarin de overwegingen van het voornemen herhaald en ingelast zijn, een aantal vage verklaringen van eiser opgesomd en op basis daarvan een onderzoek ingesteld. De resultaten van dit onderzoek zijn vastgelegd in

voormeld individueel ambtsbericht. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd, biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder het standpunt dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist, die, gelet op het vorenstaande, geëist wordt niet heeft kunnen innemen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat eiser de door verweerder vastgestelde vaagheden onvoldoende heeft weerlegd en dat, zoals reeds hiervoor in 2.4 is overwogen, geen grond bestaat voor het oordeel dat het individueel ambtsbericht niet onpartijdig, objectief, dan wel niet inzichtelijk is en dat hij evenmin concrete aanknopingspunten heeft aangedragen voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van dat ambtsbericht.

Eiser heeft als (mogelijke) oorzaak voor het feit dat hij (blijkens het ambtsbericht) niet is herkend en dat zijn vroegere burens onbekend zijn gebleken, aangevoerd dat het onderzoek twee jaar na zijn vertrek uit Burundi is ingesteld en dat er veel verloop zou zijn in de buurt. Naar het oordeel van de rechtbank is hiermee geen concreet aanknopingspunt in voormelde zin gegeven, nu dit slechts een niet onderbouwde veronderstelling betreft. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat, zoals verweerder in het verweerschrift ter toelichting op het bestreden besluit heeft uiteengezet, eiser blijkens pagina 5 van het rapport van aanvullend gehoor heeft verklaard dat als men zijn wijk zou bezoeken en naar zijn huis zou vragen, dat buurtbewoners hem zouden herkennen en dat zij het huis van eiser zouden kunnen aanwijzen. Voorts kent de rechtbank betekenis toe aan de omstandigheid dat in het ambtsbericht is vermeld dat tijdens conflicten tussen ex-rebellen van de FDD en leden van de FNL in de loop van 2004 in de wijk Mugoboka geen woningen in brand zijn gestoken, terwijl eiser tijdens het nader gehoor heeft verklaard dat zijn woning in oktober 2004 door leden van de rebellenorganisatie CNDD-FDD in brand is gestoken. Hetgeen eiser anderszins te berde heeft gebracht, biedt geen grond om anders te oordelen.

2.6 Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder kunnen oordelen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen, nu verweerder het asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.7 Het beroep is ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Bestissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 20 maart 2008 in tegenwoordigheid van mr. F.S. Zwerwer als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

26 MRT 2008

Voor copie conform
De griffier van de
Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 APR 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Per fax 070 - 365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer van Burundische nationaliteit, wonende te aan het adres te dezer zake woonplaats kiezende te Arnhem aan de Johan de Wittlaan nr. 2 (6828 WG) ten kantore van zijn gemachtigde, advocaat mr. M.J.A. Rinkes, die verklaart door appelland bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en het voeren van de hoger beroepsprocedure, met het recht van substitutie,

komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Zutphen, d.d. 20 maart 2008, verzonden op 26 maart 2008, waarbij het beroep gericht tegen de afwijzing van zijn aanvraag om toelating als vluchteling ongegrond werd verklaard. Een afschrift van de uitspraak op het beroep werd reeds overgelegd.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage.

Grieven

De beslissing van de rechtbank kan niet gedragen worden door de door haar gegeven motivering. Er is sprake van een onvoldoende draagkrachtige motivering, sprake van een motiveringsgebrek. Voorts is de beslissing gebaseerd op een onvoldoende zorgvuldig onderzoek, er is sprake van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tenslotte heeft de rechtbank het geldende recht, waaronder wettelijke bepalingen, in deze onjuist toegepast. Ten gevolge daarvan heeft de rechtbank het beroep ten onrechte ongegrond verklaard.

De rechtbank komt ten onrechte tot het oordeel dat appelland geen documenten ter staving van zijn identiteit/nationaliteit heeft overgelegd, een en ander door verweerder later nader onderbouwt met latere bevindingen uit een individueel ambtsbericht over de door appelland reeds bij de aanvraag overgelegde identiteitskaart. Bij de aanvraag in 2004 werd de identiteitskaart terzijde geschoven daar de KMAR geen referentiemateriaal beschikbaar had.

REDENEN WAAROM appellant zich, onder verwijzing naar het voorgaande en de overige gedingstukken, wendt tot Uw Afdeling met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, en de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Zutphen, d.d. 20 maart 2007, verzonden 26 maart te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellante in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken.

Arnhem, 23 april 2008

M.J.A. Rinkes,
Advocaat-gemachtigde